

ת"פ 36809/08/16 - מדינת ישראל נגד גאשו מלקו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 36809-08-16 מדינת ישראל נ' מלקו
כבוד השופטת נעה תבור

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד איציק אמיר

הנאשם

נגד
גאשו מלקו
ע"י ב"כ עו"ד אבישג כהן

הכרעת דין

מבוא

1. בין הנאשם לבין המתלוננת היכרות ארוכת שנים על רקע יחסי שכנות בבניין מגוריהם בתל אביב. כאשר הייתה המתלוננת נערה תלמידת בית ספר, עבר הנאשם (המבוגר מן המתלוננת בעשר שנים לערך) להתגורר באותו בנין בו התגוררה עם משפחתה. חלפו השנים, לנאשם כבר מלאו 30, והשניים עודם מתגוררים בדירות שונות באותו בניין, המתלוננת עם אמה והנאשם עם הוריו.
2. על פי עובדות כתב האישום, לאורך השנים ביקש הנאשם לקיים מערכת יחסים זוגית עם המתלוננת ומתוך רצון זה ניסה לנשקה בכוח ואף היכה אותה. נטען כי בתאריך 21.3.15 סמוך לשעה 2 לפנות בוקר, ישבה המתלוננת עם חברתה על ספסל מחוץ לבניין. הנאשם ניגש למתלוננת והודיע לה כי בסופו של דבר תהיה שלו ובהמשך סטר לה. לאחר שחברתה של המתלוננת הודיעה כי תזמין משטרה, שוב סטר למתלוננת על פניה חנק אותה ונישק אותה בצווארה תוך שהודיע לה כי הוא שיחליט מה יעשה איתה. בנוסף איים על המתלוננת שיבעט בה אם תקום בעודו לוחץ על ראשה כלפי מטה.
3. הנאשם כפר בכל המיוחס לו ובעדותו תיאר מצג עובדתי שונה לחלוטין. לדבריו המתלוננת הייתה בת זוגו שנים רבות ויחסי הזוגיות ביניהם הופסקו לאחר שנודע למתלוננת כי קיים יחסי מין עם חברתה במקביל לקשר הזוגי שניהל איתה. אירוע זה התרחש כשנתיים לפני המפגש המתואר בכתב האישום. לדברי הנאשם ביום האירוע הייתה המתלוננת שתויה, קראה בשמו וכשניגש אליה, נישקה אותו בכוח ולפתע החלה לצעוק ולתבוע את עלבון פגיעת הבגידה שבעבר. לעמדת הנאשם התלונה במשטרה כל כולה פרי יצר נקם של המתלוננת.
4. טיבה של מערכת היחסים הקודמת בין הנאשם לבין המתלוננת לא הובהרה לאשורה במהלך ניהול המשפט אך לצורך הכרעת הדין אינני נדרשת לקביעה עובדתית בשאלה זו. טיב היחסים הקודמים אינו אלא אחת מאבני הבנין לבחינת מהימנות המתלוננת אך אינו שאלה טעונה הכרעה כאילו עמדה בפני עצמה. מהימנותה של המתלוננת נבנתה איתן על אבני בנין אחרות שהצטרפו לכלל חומת ראיות יציבה.

עדות המתלוננת

5. עדותה של המתלוננת נשמעה פעמיים בבית המשפט. בפעם הראשונה לאחר שסיימה עדותה הראשית וחקירתה הנגדית, התברר כי הפרוטוקול משובש ובשל תקלה נמחקה ממנו מרבית חקירתה הראשית. מאחר והצדדים לא הגיעו להסכמות בדבר הדברים שנאמרו או הגשת הודעתה של המתלוננת במשטרה, הוזמנה המתלוננת פעם נוספת לשם שיחזור עדותה הראשית. על מנת לצמצם את הקושי הטבוע במעמד העדות לא כל שכן בפעם השנייה, הבהרתי לצדדים כי לא אתיר חקירה נגדית שנייה אלא שיחזור החלק שנמחק בלבד.
6. לגבי מועד האירוע העידה המתלוננת כי ישבה עם חברתה (ו[1]) מתחת לבנין, הנאשם חלף על פניהן שאל לשלומה וכשלא ענתה אמר לה שהיא אמנם אינה מתייחסת אליו אך **בסוף תהיה שלו**. לאחר מכן הורה לחברתה של המתלוננת להתרחק שכן הוא מבקש להישאר עם המתלוננת לבדה. הנאשם לקח אחת מנעליה של המתלוננת וכשביקשה לקחתה ממנו בחזרה **סטר לה**. ו התקרבה והנאשם הרחיק אותה באיומים שאם תתקרב יבעט בה ואז תקף את המתלוננת פעם נוספת בצווארה בצד השמאלי (עמ' 11 ש' 13, ש' 23 ואילך). בשיחזור החלק שנמחק מהפרוטוקול העידה על כך שהנאשם **"הביא לי כאפה בצד שמאל - פעמיים, בצד ימין פעם אחת וגם בצוואר"**. כן הבהירה כי אינה יודעת אם הנאשם **נישק אותה או נשך אותה** אך היא יודעת שחשה כאב (עמ' 50 ש' 21, עמ' 51 ש' 2). המתלוננת ביקשה מן הנאשם לעזוב אותה ובתגובה אמר לה **"אני יכול לעשות מה שבא לי כי את שלי"** (עמ' 50 ש' 22, ש' 31). לאחר מכן הושיב אותה על הרצפה, אחז בצווארה כך שכופף את ראשה כלפי מטה ושם חול על ראשה. המתלוננת הוסיפה שהנאשם **איים עליה שאם תקום, ילחץ על ראשה או יבעט בה** (עמ' 17 ש' 9 וגם מונה 1:16:37 וראו גם התייחסות הסנגורית לדברים אלו שנאמרו גם בחלק שנמחק מן הפרוטוקול עמ' 21 ש' 11). על פי עדות המתלוננת נותרה ו לעמוד במרחק מה מן השניים ולבקשת המתלוננת התקשרה למשטרה (עמ' 13 ש' 9).
7. לגבי מערכת יחסים זוגית בינה לבין הנאשם, שללה המתלוננת כל קשר זולת קשרי שכנות. לדבריה הנאשם יצא עם חברתה ובאותו זמן רצה לצאת גם איתה אך היא סירבה. כן הוסיפה שבחודשים שקדמו לאירוע **ניסה הנאשם לנשקה בכוח במדרגות** (עמ' 13 ש' 20) וכי **"הוא תמיד אומר שהוא רוצה לצאת איתי"** (עמ' 18 ש' 30). המתלוננת שללה כוונת נקם ושללה מניע לנקמה (עמ' 13 ש' 5 עמ' 22 ש' 24). לדבריה לא התלוננה על הנשיקות בכוח שקדמו ליום האירוע מתוך התחשבות במשפחתו של הנאשם. בעדותה השנייה בבית המשפט הוסיפה בפתח דבריה ובסיומם כי היא רוצה לבטל את התלונה. כאשר נשאלה מדוע השיבה שהדברים הם אמת אך מ"סיבה אישית" ברצונה לבטל את התלונה (עמ' 51 ש' 10).
8. עדותה של המתלוננת הותירה רושם מהימן. עדותה היתה עקבית ויציבה מאד. פעם אחר פעם הטיחה בה הסנגורית אפשרות כי תציג לבית המשפט עדים קונקרטיים שיצביעו על כך שהמתלוננת דוברת שקר (עמ' 18 ש' 11, עמ' 20 ש' 2, עמ' 21 ש' 3, עמ' 23 ש' 4). פעם אחר פעם נותרה המתלוננת איתנה בעדותה. בסופו של דבר לא נפרע שטר העדים העתידיים על ידי ההגנה ורק תרם להוכיח יכולתה של המתלוננת לעמוד על גרסתה. התרשמתי כי המתלוננת לא הגזימה בעדותה וניסתה לדייק. למשל בענין נשיקה/נשיכה בצוואר דבקה בכאב שחשה ולא ניסתה לאחוז באפשרות המחמירה (ראו השוטר גובה ההודעה עמ' 4 ש' 7). כל שרצתה המתלוננת הוא להפסיק את התנהגותו האדנותית המכוונת לשלוט בה ובגופה. המתלוננת סיפרה שאכן מאז הגשת התלונה לא שב הנאשם להטרדה ומשהחזירה את השקט אינה חפצה ברעתו.
9. עיקר חקירתה הנגדית של המתלוננת נועד להוכיח קיומם של יחסי זוגיים בינה לבין הנאשם ובכך לפגוע במהימנותה. אלא שהמתלוננת שללה זאת מכל וכל וראיות ממשיות אחרות לא הובאו. לדבריה היתה בביתו

של הנאשם פעם אחת בלבד וזאת בעת שאמו של הנאשם אושפזה ואביו ביקש ממנה להכין אוכל (עמ' 14 ש' 20). עדות זו לא נסתרה בעדות הוריו של הנאשם או בעדות בני משפחה אחרים, אף שקל היה לנאשם להביא עדות כזו.

בעת חקירתו במשטרה טען הנאשם לתשע שנות זוגיות (מונה 37). למרות זאת לא היה בידו להציג כל תמונה משותפת או ראייה מוחשית לקיומם של אותם יחסים עם המתלוננת. היעדר כל זכר לתמונה מבילוי משותף, הודעת טקסט, תכתובת או ברכה, בולט בחסרונם בעידן הטלפונים הסלולאריים, שבו התיעוד פשוט ונעשה כענין שבשגרה. קשה מאד להעלות על הדעת יחסי זוגיות ארוכי שנים בין שני אנשים צעירים שלא הותירו אחריהם ולו שמץ תיעוד בתמונה, ברשת חברתית או בכתובים. הסברו של הנאשם כאילו מכשיר הטלפון הנייד אבד (עמ' 58 ש' 31) רחוק מלשכנע. הנאשם לא סיפק כל פרט בקשר לאובדן זה, מתי התרחש, כיצד ומהו התיעוד שיכול היה להיות במכשיר. לכל היותר התייחס לאפשרות קיומה של תמונה אחת. זאת ועוד, אובדן המכשיר לא הוזכר כהסבר אפשרי כאשר נשאל אותה שאלה בעת חקירתו במשטרה אז טען כי אפשר והמתלוננת קרעה תמונות (מונה 14:23). הנאשם גם לא הצביע על חבר כלשהו שאוחז תיעוד מבילויים משותפים. היעדר פירור תיעוד מחליש ביותר טענה ליחסי זוגיות ממושכים.

עדת ההגנה - אלמנש

10. העדות היחידה שהובאה על ידי ההגנה להוכחת קיומו של קשר זוגי היתה חברתו של הנאשם הגב' אלמנש. לטענת הנאשם, היתה זו אלמנש שבה התאהב ואיתה נועץ כדי לגלות דבר האהבה המשותפת למתלוננת באופן שהביא לסיום הקשר בינו לבין המתלוננת.

11. אלמנש הופיעה ברשימת עדי התביעה בכתב האישום, אך המאשימה ויתרה על עדותה ועל כן הוזמנה העדה מטעם ההגנה.

12. אלמנש לא סיפרה דבר על קיומו של קשר מקביל שלה עם הנאשם שהתקיים לצד הקשר עם המתלוננת. אלמנש לא העידה דבר שיכול לבסס טענת הנאשם לנקמה ועלילה בעקבות בגידה. מעדותה לא עלה כל רמז לקיומה של בגידה. אלמנש לא נשאלה ולא סיפרה דבר על שיחת הנפש עם הנאשם בה גילה באוזניה קיומו של קשר מקביל. כאשר נשאלה על ידי הסנגורית האם יתכן שהמתלוננת כעסה על החברות בינה לבין הנאשם השיבה באופן בלתי מתחייב שיכול להיות, אם כי הוסיפה שאינה רואה כל סיבה לכעס שכן בין המתלוננת לבין הנאשם לא היתה אהבה (עמ' 46 ש' 2).

13. אלמנש לא סיפרה על יחסי זוגיות בין המתלוננת לבין הנאשם ולא על בילויים משותפים. כל שנותר מעדותה של אלמנש לחיזוק טענת הנאשם הוא כי ראתה את הנאשם והמתלוננת מתנשקים ותשובתה 'כן' לשאלה האם המתלוננת סיפרה לה שהיתה חברה של הנאשם. עם זאת אף את אותה אפיזודת התנשקות לא ידעה למקם בזמן, זולת העובדה שבמהלך חמש השנים האחרונות לא היו בין השניים יחסי זוגיות כלשהם (עמ' 48 ש' 1). עדותה של אלמנש בדבר הקשר של המתלוננת עם הנאשם היתה מסויגת מאד. במענה לשאלת הסנגורית השיבה **"לא עד כדי כך היתה להם אהבה חזקה ככה, היו חברים, הם היו חברים, לא אמת. הם לא היו אוהבים אחד את השני"** כאשר התבקשה להסביר אמרה שראתה אותם מתנשקים **"אבל אין לי מושג מה היה ביניהם"** (עמ' 45 ש' 5). כאשר עומתה עם טענת המתלוננת שלא היו בני זוג השיבה **"היה להם קשר ביניהם אבל לא היתה אהבה"** (עמ' 47 ש' 19). ה"קשר" שונה מאד מטענה שמדובר בבני זוג במשך תשע שנים כטענת הנאשם. ה"קשר" הוא דרך מאד בלתי מחייבת לתאר היכרות בין שני אנשים. הסנגורית הסתפקה בתשובה 'כן' לשאלה האם המתלוננת סיפרה שהיתה חברה של הנאשם אך נמנעה מלשאול מה בדיוק סיפרה המתלוננת. קיומן של נשיקות ללא קשרי חברות וללא אהבה כפי שהעידה אלמנש, דווקא מתיישב עם תיאורי המתלוננת בדבר דרישה לקשר חד

צדדי על ידי הנאשם וניסיונות לכפות קשר בכוח לאורך השנים. והנה כאשר נשאלה אלמנש האם ידעה על כך שהנאשם מנסה לנשק בכוח את המתלוננת השיבה שלא ראתה וגם לא סיפרו לה על זה (עמ' 46 ש' 6, 10). בניגוד גמור לכך, במשטרה דווקא מסרה אלמנש כי המתלוננת סיפרה לה שהנאשם ניסה לנשק אותה בכוח בחדר המדרגות. בהתייחסה לסתירה בין הגרסאות אישרה שאכן המתלוננת אמרה לה שהנאשם ניסה לנשק בכוח ולגבי הסתירה אמרה "**סליחה, סורי**" (עמ' 46 ש' 27).

14. נמצא איפא שאלמנש, עליה נבנתה מרבית הגנת הנאשם, לא סיפקה ראיה ליחסי זוגיות ארוכי שנים עם המתלוננת. התקשיתי ליתן אמון בעדותה בשל הסתירה המשמעותית שנותרה נטולת הסבר זולת הרצון לסייע לנאשם. השימוש בעדות אלמנש לטובת ההגנה קרס סופית נוכח שתיקתה בענין הנסיעה לאילת, עליה יורחב להלן.

עדות המתלוננת במבחן החקירה הנגדית

15. המתלוננת נשאלה ארוכות בחקירה נגדית לגבי נסיעה לדירתו של הנאשם באילת. המתלוננת סיפרה שכאשר היתה ילדה בכיתה ח' (לפני כשמונה שנים), היתה לנאשם דירה באילת והוא הזמין אותה ואת אלמנש לבוא לבקרו (עמ' 19 ש' 14). השתיים נענו להזמנה, נסעו באוטובוס לאילת ושהו לילה אחד בדירתו של הנאשם. המתלוננת שבה ואמרה שהיתה אז ילדה קטנה, לא היתה בת זוגו של הנאשם ולא ישנה במיטתו (עמ' 18 ש' 19 עמ' 20 ש' 4). המתלוננת העידה על כך שבאותה עת היתה לנאשם בת זוג ואישרה שאותה בת זוג אכן הגיעה לאילת וכעסה כאשר ראתה את המתלוננת ישנה בדירתו של הנאשם. לצד זאת הוסיפה שכאשר התקשרה אליה אותה בחורה, הבהירה לה שהיא אינה בת זוגו ובכך נחה דעתה של אותה אישה (עמ' 19 ש' 4). לדבריה יתכן שהיה זה הנאשם שצייר את התמונה כמינית באזני בת זוגו מטעמיו שלו (עמ' 18 ש' 30). הסנגורית הטיחה במתלוננת כי אלמנש תעיד על כך שהמתלוננת ישנה באילת במיטתו של הנאשם ואילו אלמנש על הספה שבסלון. ברגע האמת, כשהתייצבה העדה אלמנש, נמנעה הסנגורית מלשאל אותה ולו שאלה אחת הנוגעת לנסיעה לאילת. הנפח שקיבלה הנסיעה לאילת בחקירתה הנגדית של המתלוננת היה כל כך משמעותי באופן שהדגיש מאוד את שתיקת אלמנש בענין. למעשה, קרס הסיפור כלא היה נוכח העובדה שאלמנש, אשר לכאורה אפשרה את מימוש הקשר וישנה בסלון הדירה באילת בעת שהמתלוננת ישנה במיטתו של הנאשם, לא סיפרה על כך ביוזמתה ולא נשאלה כל שאלה. לאור טענות ההגנה והפרכתן שתיקתה של אלמנש רועמת ומהווה חיזוק רב עוצמה.

16. המתלוננת נשאלה בחקירתה הנגדית האם היא מכירה את חבריו של הנאשם והשיבה בשלילה. עדותה לא נסתרה. היכרות עם חבר משותף של חברתה ושל הנאשם (אדם בשם מיקי) אינה בבחינת סתירה וודאי שלא סתירה מהותית.

17. המתלוננת שללה בחקירתה הראשית בלויים משותפים עם הנאשם. גם נקודה זו לא נסתרה כלל ועיקר. בניגוד להצהרות הסנגורית בחקירתה הנגדית, איש לא העיד על בלויים משותפים. שהות מקרית במקומות בלוי ציבוריים (אותה אישרה המתלוננת) אינה מלמדת על זוגיות או על קשר בין השניים.

18. הסנגורית העלתה סימן שאלה ביחס למהימנות המתלוננת בכל הנוגע לתיאור השוטרים שהגיעו למקום האירוע, שכן המתלוננת העידה על מפגש עם שוטרת (אישה) ואילו דוח הפעולה נכתב על ידי שוטר (גבר). כן התייחסה לתיאורי המתלוננת בדבר העובדה שאותה שוטרת הבחינה בנאשם אוחז בראשה (עמ' 16 ש' 5) בעוד שהשוטר שהעיד בבית המשפט לא ראה מגע או אלימות. לא מצאתי כי יש בדברים להטיל ספק במהימנות המתלוננת. גם העידה על שוטרת שהגיעה לשטח (עמ' 29 ש' 13) ותשובתה נמסרה במענה לשאלות בחקירה הנגדית מבלי שהנושא הוזכר קודם לכן ומבלי שהעדה היתה ערה לחשיבותו. יצוין כי שוטר הסיור ליאור שטיין לא זכר מי היה איתו בניידת ולא נשאל על ידי הסנגורית אם יתכן שהיתה זו שוטרת. אפשרות שהיתה שוטרת ושהבחינה

בדברים אחרים מאלו שתיעד השוטר לא נשללה.

19. הסנגורית ייחסה למתלוננת סתירה בכל הנוגע לנוכחות חברתה ו במהלך האירוע ו יכולתה של ו להבחין במתרחש (עמ' 8 ש' 26). שמעתי את עדותה של המתלוננת ותשובותיה בחקירה נגדית וצפיתי בעימות ולא מצאתי כל סתירה. המתלוננת העידה על כך שהנאשם הרחיק את ו באיומים ועל כן עמדה ו במרחק שניים-שלושה מטר ממנה (עמ' 13 ש' 13). אין כל מניעה כי ממרחק זה יכלה ו להבחין במתרחש. יש הבדל בין העדר נוכחות צמודה לבין יכולת לראות. ו עצמה אמרה שראתה את הדברים מהצד אף שלא היתה צמודה למתלוננת (עמ' 24 ש' 28, עמ' 25 ש' 27, עמ' 29 ש' 19).

20. הסנגורית טענה כי במהלך העימות שנערך במשטרה צעקה המתלוננת על הנאשם, העליבה אותו ואף איימה עליו. מכך ביקשה להסיק חיזוק לנזקמנות שהולידה תלונת שווא. צפיתי בעימות וניתן להבחין בכך שהמתלוננת נכנסה לחדר העימות שקטה מאד ומכונסת בעצמה. התפרצותה הרגשית התעוררה רק בתגובה לדברי הנאשם. תגובות המתלוננת הביעו פגיעה וסערה אך זאת בשל הדיווח על המעשים ונוכח הכחשת הנאשם. צדק החוקר שטרומברג שהעיד בבית המשפט כאשר תיאר את דבריה של המתלוננת כמביעים סערת רגשות שנוצרה תוך כדי העימות (עמ' 9 ש' 9). המצב הנפשי ותגובתה הרגשית של המתלוננת מהווים חיזוק לגרסתה ולא נקודת חולשה.

הערכת מהימנות המתלוננת

21. המתלוננת לא ששה לחזור לאולם בית המשפט לצורך השלמת הפרוטוקול שנמחק. לא זו העדה המעלילה הנחושה להביא להפלת הנאשם. עדותה של המתלוננת היתה עקבית ברורה וניכר בה שבאה לספר את האמת אף שהמעמד קשה עבורה. עדותה לא הוחלשה בחקירה נגדית ולא הוצגו ראיות של ממש לסתור אותה. מנגד נמצאו לא מעט ראיות לחיזוקה.

ראיות לחיזוק

א. עדת ראיה

22. ו היא חברתה של המתלוננת שנכחה באירוע. בעת עדותה בבית המשפט ניכר בו כי אינה חשה בנוח במעמד ואינה נלהבת לשתף בפרטים. למרות רצונה הבולט לצאת מן האולם מהר ככל שרק ניתן, סיפקה עדותה חיזוק בחמש נקודות משמעותיות:

(1) פניה ראשונית על ידי הנאשם - ו העידה שהיה זה הנאשם שפנה אל המתלוננת ורצה לדבר איתה (עמ' 24 ש' 16). בכך נשללת גרסת הנאשם, אשר לטענתו היתה זו המתלוננת שקראה בשמו וביקשה ממנו לבוא.

(2) קיומה של אלימות - ו העידה שהנאשם **סטר על לחיה של המתלוננת וחזר על כך שלוש פעמים** (שם בש' 20-21 ועמ' 25 ש' 11). ו עמדה על כך שראתה במו עיניה את האלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת (עמ' 25 ש' 25 ועמ' 27 ש' 19). בעדותה סיפרה על כך ששמעה את המתלוננת צועקת, הבחינה בסטירות ושמעה את המתלוננת בוכה. כן העידה על כך שהנאשם אחז במתלוננת ולא רצה לשחרר אותה. לאחר שזכרונה רוענן הוסיפה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם נשך אותה (עמ' 27 ש' 18).

(3) סילוקה של ו על ידי הנאשם - המתלוננת וגם ו מסרו שהנאשם הורה לו להתרחק (המתלוננת בעמ' 13 ש' 13

ו בעמ' 29 ש' 17,27). מנגד הנאשם לבדו טען שהמתלוננת היא זו שביקשה להישאר איתו ביחידות, הרחיקה את ו ואף עשתה זאת בצעקות על ו ובקללות לעברה (עמ' 56 ש' 13,22). פעמיים העידה ו שהיה זה הנאשם שהורה לה להתרחק (עמ' 29 ש' 17,27) ואף פעם לא הטיחה בה הסנגורית את גרסתו ההפוכה של הנאשם. ו העידה לפני הנאשם ואין זאת אלא שאף הסנגורית לא ידעה על קיומה של גרסה זו, עד אשר עלה הנאשם על דוכן העדים ושם הפליג בתיאוריו למחוזות חדשים.

(4) הזמנת המשטרה - היתה זו המתלוננת שביקשה מו להזמין משטרה (עמ' 24 ש' 29). ו העידה כי לאחר שהזמינה משטרה בנוכחות הנאשם, אמר לה "**שזה לא מזיז לו**" (עמ' 25 ש' 15).

(5) מצב נפשי - ו העידה על כך שבעקבות האלימות בכתה המתלוננת והיתה מפוחדת (עמ' 28 ש' 2 וגם עמ' 29 ש' 30). מצב נפשי הוכר זה מכבר כראיה בעלת כוח מחזק (ראו לאחרונה ע"פ 2686/15 **בנטו נ' מדינת ישראל** (5.3.17) בפסקה 55).

23. עדותה של ו היתה כנה ואותנטית. היה ברור לחלוטין שאין לה כל ענין בהפללת הנאשם ואלמלא לקחה חלק באירוע לא היתה מגיעה לבית המשפט. ו נשאלה ושללה אפשרות לעלילה ואף הסבירה שהיא עצמה כלל אינה מכירה אותו ו"**אני לא יכולה ככה סתם לשקר**" (עמ' 27 ש' 22). עדותה לא נסתרה בחקירה נגדית ומשקלה לא הוחלש. לא היה בפי הנאשם כל הסבר מניח את הדעת לעדותה של ו בדבר אלימות או מדוע הזמינה ו משטרה אלמלא סברה שחברתה נמצאת במצוקה וזקוקה לעזרת המשטרה. העדר הסבר בולט אף יותר כאשר אף הסנגורית אינה טוענת לכך שנרקמה עלילה בזמן אמת בין המתלוננת לבין ו. נותרה אם כן ראיה עצמאית שלא הופרכה בתוכן הקריאה למשטרה, שם הודיעה ו "**ישנו בחור שלא רוצה לשחרר את החברה שלה**".

24. אינני מתעלמת מכך שבאותו דוח **ת/4**, צוין כי כאשר הגיע השוטר למקום מצא את המודיעה מחויכת. מול אופי הדיווח ועדותה של ו לא מדובר בנתון ברור. עם זאת, העדה לא נשאלה על כך בחקירה נגדית, כך שלא ניתנה לה הזדמנות להסביר או להתייחס לנתון זה והוא נותר תלוש מכל הקשר.

25. **גרסתה המפלילה של ו היא בעלת משקל רב ולמעשה לא מדובר בראית חיזוק אלא בראיה שדי היה בה לבדה להביא להרשעת הנאשם.**

ב. גרסת הנאשם בדוח הפעולה

26. הסייר ציין בדוח **ת/4** כי "**מכל המעורבים עולה הסיפור הבא: מלקו רוצה מאד לצאת עם ק אך ק מסרבת לזה**". כל המעורבים - לרבות הנאשם. התיאור מתיישב בדיוק עם עדות המתלוננת ומפריך את דברי הנאשם.

27. בדוח הפעולה צוין כי המתלוננת הודתה שישבה ושתתה עם מלקו משקאות חריפים. לא ברור המקור לאמרה זו ואינני משוכנעת ששמו של הנאשם לא נרשם בטעות במקום שמה של ו חברתה של המתלוננת. ספק זה עולה בין היתר משום שגם הנאשם עצמו לא טען בשום שלב ששתה עם המתלוננת בערב האירוע, בניגוד לו שאישרה ששתתה עם המתלוננת. לא הנאשם ולא המתלוננת נשאלו על כך בחקירותיהם ולפיכך גם נתון זה נותר בלתי ברור עד תום, אך בלתי משמעותי בשים לב לגרסת הנאשם.

ג. דיווח מידי למשטרה והעלאת התלונה מיד סמוך לאירוע

28. המתלוננת דיווחה לשוטרי כי הנאשם סטר לה ונשך אותה בצווארה. מדובר בתלונה מידית שאין לה הסבר אחר זולת היותה של המתלוננת קורבן מעשה אלימות.

ד. סימן החבלה על פניה של המתלוננת

29. סימן החבלה תועד על פניה של המתלוננת בתמונה **ת/5**. המאשימה לא התייחסה לקיומה של חבלה לצורך כתב האישום. ב"כ המאשימה הסביר שהתקשה להבחין בסימן על רקע עורה הכהה של המתלוננת. לאור עמדת המאשימה ומאחר וגם תוך כדי הדיון לא עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לא אחמיר עם הנאשם מעבר למיוחס לו בכתב האישום. עם זאת, קיומו של סימן פיזי, מהווה תמיכה בעלת משקל לעדות המתלוננת. עוצמת החיזוק נובעת בין היתר בשל כך שהנאשם עצמו אישר קיומו של סימן, אשר הוא עצמו לא התקשה לראות ובעיניו היה ניכר וברור (עדוה המוקלטת במונה 51:36). לא היה בכוחו של הנאשם ליתן הסבר תמים סביר לקיומו של סימן חבלה בדיוק במקום בו טענה המתלוננת כי תקף אותה.

30. הסייר בשטח אמנם לא הבחין בסימנים על גופה של המתלוננת אף שנעזר בפנס, אך הסימנים תועדו סמוך לאחר מכן בתחנת המשטרה וכאמור לא מדובר בסימנים בולטים לעין, וודאי כך בשעת לילה ובצבע עור כהה.

עדות הנאשם

31. עדותו של הנאשם עברה שינוי מאז יצאה מחדר החקירות בואך בית המשפט. בבית המשפט סיפר הנאשם כי היה בן זוגה של המתלוננת אך לפתע התאהב בחברתה אלמנש. הנאשם חש רגשות אשמה בגין הבגידה ובעצה אחת עם אלמנש החליט לספר את האמת למתלוננת (עמ' 55 ש' 31). לדברי הנאשם 'זרק' את המתלוננת והלך עם החברה הכי טובה שלה (עמ' 57 ש' 3) ולאחר שהדברים נודעו לה השתוללה ואף רצתה לשים קץ לחייה. תיאור זה מנוגד לתיאור שמסר בחקירת המשטרה. באותה חקירה סיפר שרק לאחר שהמתלוננת "זרקה" אותו, החל בחברות עם אלמנש (**ת/1** ש' 12, 18, 37, 43) וכי אין לו הסבר לתלונה זולת שיכרות (**ת/1** ש' 81 מונה 22:00). את השימוש בפועל "זרקה" לתיאור מעשיה של המתלוננת יזם הנאשם עצמו. במשטרה הביע הנאשם פליאה מדוע טוענת המתלוננת שפגע בה הרי "**היא זרקה אותי**" (מונה 27:00). גרסה זו כמובן אינה מתיישבת עם צורך בעלילה, אינה מסבירה כעס וודאי לא כעס מושהה בחלוף מספר שנים. לפיכך, בבית המשפט נולד לראשונה תיאור של בגידה, של יחסים מקבילים, של רצון המתלוננת לשים קץ לחייה בשל פגיעת הבגידה וצער הפרידה. תזת ההגנה המרכזית בבית המשפט מפיו של הנאשם היתה מושתתת על רצונה של המתלוננת בנקמה (עמ' 57 ש' 1). לא זו אף זו אלא נקמה מתוכננת יחד עם חברתה (עמ' 68 ש' 5). כאשר נשאל מדוע גם חברתה של המתלוננת סיפרה על אלימות וסטירה השיב "**לעזור לה, היא שותפה לנקמה**" (עמ' 57 ש' 21). לא רק שלא הוכח רצון של המתלוננת לנקמה קל וחומר רצון משותף לנקמה, אלא שלא היה בידי הנאשם להבהיר כיצד בדיוק נרקמה הנקמה המשותפת, כאשר לכל הדעות היתה ו במרחק מה מן המתלוננת בעת שהזמינה משטרה, כלל לא שוחחה איתה טרם הזמינה משטרה ואין לה הכירות קודמת עם הנאשם.

32. תזת הנקמה נותרה תלושה מכל הקשר. הנאשם הפליג בתיאוריו בבית המשפט עד כדי רצונה של המתלוננת להתאבד בטביעה בעקבות גילוי הבגידה. איש לא הובא לעדות על כך (אף לא אותו חבר בשם מיקי

שלכאורה היה עד לדברים) והמתלוננת לא נשאלה על כך בחקירתה הנגדית. אלמנש, בת הזוג שאיתה לכאורה 'בגד' הנאשם במתלוננת, לא נשאלה על הבגידה או על האובדנות של חברתה. לא היה לנאשם הסבר כיצד מתיישב הרצון בנקמה עם טענתו כי היתה זו המתלוננת שביקשה את קירבתו ולא רק באותו ערב (מונה 18:10, מונה 50). הסנגורית ביקשה לתלות הגשת התלונה בשכרותה של המתלוננת. דא עקא, אין בשכרות (שממילא לא הוכחה) להסביר מדוע העידה גם ו על אלימות מבלי שהיה כל תיאום בין השתיים.

33. הנאשם הסתבך בשקרים בעדותו. כך למשל התכחש לאמרה שלו שהמתלוננת מחבלת ביחסיו עם בנות זוג אחרות וטען שהשוטר המציא את הדברים. כן הוסיף שהשוטר ניצל את העובדה שאינו שולט היטב בשפה (עמ' 63 ש' 24, 26). החוקר לא נשאל אף שאלה בכיוון המצאת סיפורים וניצול לרעה. שנית, החקירה מתועדת ומצולמת והדברים נאמרו בדיוק באופן בו תיעד אותם השוטר (ראו נומרטור 13:04, 18:10). בלי להסס הטיל הנאשם דופי בשוטר, טען לניצול ולשקרי החוקר ואת אלו עשה בביטחון עצמי רב על אף שהחקירה מצולמת והמציאות מנוגדת.

34. שקר נוסף הוא ההתעקשות בבית המשפט על כך שלא ידע שו התקשרה למשטרה (עמ' 56 ש' 24, עמ' 66 ש' 14, 28). הכחשה זו סותרת דבריו המפורשים בחקירתו (מונה 28:51).

35. באותו אופן שינה הנאשם גרסתו ביחס לסימנים על פניה של המתלוננת. בעוד במשטרה אישר קיומו של סימן, בעדותו שלל זאת (עמ' 56 ש' 29). שינוי זה אינו מוסבר אלא בכך שבשלב זה כבר ידע שכתב האישום אינו מייחס חבלה והתאים עצמו למצב החדש.

36. למרות טענת הזוגיות הממושכת לא יכול היה הנאשם להשיב על השאלה הפשוטה כמה זמן היה בן זוג של המתלוננת ומתי היתה אותה חברות. לשאלותיו החוזרות של התובע השיב שהוא צריך לחשב, שהוא צריך נייר, אך בסופו של דבר לא יכול היה לספק מענה ממשי (עמ' 58). הנאשם העיד על תקופה של שנתיים שהסתיימה בשנת 2013 (עמ' 58 ש' 25) ובהמשך השתנה לתקופה של שלוש שנים (עמ' 62 ש' 23) ואלו ניצבו מול דבריו במשטרה על תשע שנים (מונה 36:50).

37. גרסתו של הנאשם היתה בלתי אמינה, מתפתלת, משתנה ומתחמקת ואל ראיות החיזוק מצטרפים כחיזוק חמישי שקריו של הנאשם.

טענות בדבר מחדלי חקירה

38. מקובלת עלי טענת הסנגורית כי חקירת הנאשם נעשתה באופן המרמז על כך שהחוקר קיבל עמדת המתלוננת. עם זאת, לחקירת הנאשם קדמה חקירת המתלוננת, תיעוד חבלות על גופה בתמונות ועדות חברתה של המתלוננת שאף היא תיארה מעשה אלימות. לא מדובר בהעדפת צד על שום דעה מוקדמת אלא על בסיס תשתית ראייתית מסוימת. בנוסף, העדפת גרסת המתלוננת על ידי החוקר, לא באה על חשבון חקירת כיווני חקירה נוספים ולא סיכלה את החקירה. הסנגורית הטיחה בחוקר שלא בדק את גרסת הנאשם לפיה מדובר בעלילה שנולדה בשל הפגיעה שחשה המתלוננת מחמת בגידת הנאשם. על בסיס טענה זו הטיחה בחוקר שלא יזם פעולות חקירה לבחינת מערכת היחסים הזוגית בין השניים. דא עקא, תזת הבגידה לא הוצגה באופן כזה בעת חקירת הנאשם אלא התפתחה והוגשה באופן מפורש רק בעדותו בבית המשפט. בכל חקירה ניתן להרחיב את מעגל הראיות הנאספות אך על החוקרים לאזן בין המשאבים הנחוצים להשלמת חקירה מושלמת לבין המשאבים הנדרשים לעריכת חקירה מספקת. במקרה שלפני אין באי חקירתם של בני משפחת הנאשם להוות מחדל חקירה משמעותי. זאת ועוד, לא

היתה כל מניעה כי הנאשם עצמו יציג ראיות אלו במסגרת פרשת ההגנה. מקום שמדובר בבני משפחתו ובחבריו לא ברור מה מנע הבהאתם כעדי הגנה אשר יתמכו בגרסת ההגנה המשופרת כפי שהוצגה בעדותו הראשית.

39. הסנגורית הטיחה בחוקר שלא תיעד פציעה בשפה של הנאשם שנגרמה על ידי המתלוננת ואף טענה שלא הרים את ראשו מהמחשב כדי להביט במה שהראה לו הנאשם. צפיה בעימות שוללת הטענה. החוקר הביט בהחלט (מונה 25:40). מקובלת עלי תשובתו של החוקר בחקירה נגדית כי אם לא ציין חבלה כנראה שלא היתה (עמ' 10 ש' 8). עוד יצוין שטענה בדבר פצע הועלתה אף היא לראשונה בבית המשפט.

40. לא הוכחו מחדלי חקירה וודאי לא בעלי משמעות ראייתית של ממש.

סוף דבר

41. אני קובעת כממצאים עובדתיים שהנאשם תקף את המתלוננת בסטירות (או בלשונה בכאפות) פעמיים על פניה בצד שמאל, פעם אחת בצד ימין ובנוסף תקף את צווארה בין בנשיכה ובין בנשיקה בכוח. כן אני קובעת כי הנאשם איים על המתלוננת שאם תקום ממקומה יבעט בה. חומר הראיות מצביע על הנאשם כמי שחש בעלות על המתלוננת, סבר שהוא יכול "להחליט עליה" ו"זכותו" לעשות בה כרצונו (וראו למשל גישתו בעמ' 67 ש' 23). גישה זו הניעה אותו גם קודם לאירוע, בעת שניסה לנשק אותה בכוח ובניגוד לרצונה ולא חדלה אלא לאחר התערבות המשטרה באירוע המתואר בכתב האישום.

לאור האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ז, 19 אפריל 2017, במעמד הצדדים

[1]עדת תביעה 4 בכתב האישום. שם העדה נכתב באופן שונה במקומות שונים בחומר החקירה ובפרוטוקול, אך כל אימת שמדובר על חברה שנכחה באירוע מדובר באותה עדה.